

2) dzieci obce, wychowywane i utrzymywane przez osobę ubezpieczoną lub korzystającą ze świadczeń, przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności.

§ 3. 1. Jeżeli przynajmniej jedno z rodziców dziecka żyje i może mu zapewnić utrzymanie, dziecko to może być uznane za wychowywane i utrzymywane przez inną osobę, gdy osobie tej została powierzona opieka nad dzieckiem przez władzę opiekuńczą. Nie dotyczy to wnuków i dzieci współmałżonka.

2. Prawo do rent sierocych z ubezpieczenia emerytalnego dla dzieci obcych przysługuje, jeśli wzięcie na wychowanie i utrzymanie nastąpiło co najmniej na rok przed śmiercią osoby, po której należy się renta.

§ 4. 1. Uprawnienia przysługują do ukończenia przez dziecko 16 lat życia.

2. Dla dzieci uczęszczających do szkół uprawnienia przysługują do ukończenia 24 lat życia.

3. Uprawnienie przewidziane w pkt 1 i 2 stosuje się bez względu na wiek, jeżeli otrzymujący świadczenie pozostaje w trwałej niezdolności do zarobkowania, a niezdolność ta powstała w okresie do lat 16 albo — w przypadku przedłużenia warunków ze względu na uczęszczanie do szkoły — w okresie do lat 24.

§ 5. 1. Uprawnienia do świadczeń dla dzieci nie przysługują:

- 1) jeśli dziecko jest uprawnione do świadczeń z tytułu własnej pracy;
- 2) w razie zawarcia przez dziecko związku małżeńskiego.

2. Osobom pobierającym renty wypadkowe przysługują uprawnienia do świadczeń dla dzieci lub świadczeń w razie śmierci dziecka; jeżeli niezdolność do zarobkowania, spowodowana wypadkiem w zatrudnieniu lub chorobą zawodową, wynosi co najmniej 50%.

3. Minister Pracy i Opieki Społecznej może po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych ograniczyć lub zawiesić uprawnienia do poszczególnych świadczeń dla dzieci, korzystających z innych świadczeń z funduszy publicznych w rozmiarze dostatecznym dla pokrycia kosztów utrzymania i wychowania.

4. Udzielanie świadczeń dla dzieci zamieszkałych poza granicami Państwa regulują odrębne przepisy.

§ 6. 1. Świadczenia pieniężne dla dzieci powinny być przez osobę pobierającą je przeznaczone na potrzeby dziecka. W przypadku zawieszenia lub odebrania władzy rodzicielskiej świadczenia pieniężne dla dzieci będą wypłacane opiekunowi dziecka na żądanie opiekuna. W przypadku przyznania w drodze sądowej od osoby pobierającej świadczenia świadczeń alimentacyjnych na rzecz dziecka, świadczenia pieniężne dla dziecka będą wypłacane opiekunowi dziecka na żądanie opiekuna, przy czym świadczenia te nie podlegają zaliczeniu na należne zobowiązania alimentacyjne.

2. Jeżeli osoba pobierająca świadczenie zaniedbuje spełnianie obowiązków rodzicielskich wobec dziecka, na które pobiera świadczenia pieniężne, wypłata świadczeń może być dokonywana do rąk osoby lub instytucji sprawującej faktycznie opiekę nad dzieckiem, chociażby nie orzeczono zawieszenia lub pozbawienia władzy rodzicielskiej.

3. O uprawnieniach do pobierania świadczeń na podstawie ust. 2 rozstrzyga właściwa instytucja, udzielająca świadczeń, na wniosek rodziny dziecka, organów państwowych lub organizacji społecznych po wysłuchaniu opinii przedstawicielstwa pracowniczego zakładu pracy, jeżeli osoba pobierająca świadczenie jest zatrudniona. Rozstrzygnięcie władzy opiekuńczej wydane po orzeczeniu instytucji, udzielającej świadczeń, jest wiążące.

4. Osoby lub instytucje, sprawujące faktycznie lub obejmujące opiekę nad dzieckiem, są uprawnione również do zgłaszania roszczeń o świadczenia dla dzieci, jeśli osoba uprawniona do tych świadczeń tego zaniedbuje.

§ 7. Jeżeli wskutek szczególnych okoliczności warunki powstania prawa do świadczeń nie są spełnione, świadczenie może być wyjątkowo przyznane jako dobrowolne, jeżeli odmowa prowadziłaby do społecznego pokrzywdzenia. Tryb przyznawania tych świadczeń ustali Minister Pracy i Opieki Społecznej po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych.

§ 8. 1. Prawo do rent sierocych i dodatków do renty ubezpieczonego, przysługujących dla dzieci nie odpowiadających warunkom określonym w niniejszym rozporządzeniu, ustaje po upływie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

2. Świadczeń, do których prawo powstało dopiero na podstawie niniejszego rozporządzenia, udziela się najwcześniej od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dniu wejścia w życie rozporządzenia. Nie ulegają zwrotowi świadczenia wypłacone przed tym dniem na podstawie tymczasowych zarządzeń o rozszerzeniu zakresu dzieci uprawnionych oraz wypłacone dla dzieci, dla których świadczenia te przysługiwałyby na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 9. 1. Do oceny pozostałych warunków uprawnień do świadczeń, nie unormowanych rozporządzeniem, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Postanowienia art. 148 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym nie stosuje się do wnuków i rodzeństwa osoby zmarłej wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1950 r.

o zmianie rozporządzenia w sprawie zwolnień i ulg w opłacaniu czynszu za najem lokali mieszkalnych oraz zwolnień od wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej.

Na podstawie art. 3 ust. 3, art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 5, art. 21 ust. 3 lit. b) i art. 23 ust. 3 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. R. P.

z 1948 r. Nr 36, poz. 259 i Nr 50, poz. 383 oraz z 1949 r. Nr 13, poz. 114) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29

września 1948 r. w sprawie zwolnień i ulg w opłacaniu czynszu za najem lokali mieszkalnych oraz zwolnień od wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 49, poz. 374 i z 1949 r. Nr 42, poz. 313) wprowadza się następujące zmiany:

1) W § 2 ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) zarejestrowani w Państwowym Przedsiębiorstwie Kolportażowym „Ruch“ sprzedawcy (komisanci) prasy, których główną podstawę utrzymania stanowi sprzedaż w kioskach gazet, czasopism i książek oraz innych artykułów dostarczanych przez Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażowe „Ruch“; sprzedaż w tych kioskach również wyrobów Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz zapalek nie stoi na przeszkodzie do korzystania z tego przepisu;“.

2) W § 5 pkt 1) dodaje się lit. f) i g) w brzmieniu:

„f) rzemieślnicy zorganizowani w pomocniczych spółdzielniach rzemieślniczych, a pracujący wyłącznie na zlecenie przedsiębiorstw uspołecznionych i zbywający swe wyroby wyłącznie za pośrednictwem aparatu handlu uspołecznionego;

g) numerowi kolejowi i tragarze, których stawki zarobkowe określone są umową zbiorową.“.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Gospodarki Komunalnej.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem pierwszym miesiąca następującego po dniu ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

299

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1950 r.

w sprawie sprawozdawczości statystycznej prywatnych zakładów przemysłowych i rzemieślniczych.

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 31 lipca 1946 r. o organizacji statystyki państwowej i o Głównym Urzędzie Statystycznym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 41, poz. 239 i z 1947 r. Nr 65, poz. 393) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Prywatne zakłady przemysłowe i rzemieślnicze, zwane dalej w skróceniu zakładami, obowiązane są składać w Głównym Urzędzie Statystycznym sprawozdania dla celów badań statystycznych.

2. Główny Urząd Statystyczny w przypadkach wątpliwych rozstrzyga, co jest zakładem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 2. 1. Zakłady przemysłowe składają sprawozdania zawierające informacje o:

- 1) charakterze zakładu i formie prawnej przedsiębiorstwa;
- 2) wielkości produkcji;
- 3) wartości produkcji;
- 4) ilości i wartości zużytych surowców i energii;
- 5) kosztach produkcji i składnikach bilansowych działalności;
- 6) majątku trwałym, wyposażeniu technicznym i zdolności produkcyjnej;
- 7) zaopatrzeniu materiałowym;
- 8) inwestycjach;
- 9) stanie zatrudnienia i wykorzystaniu czasu pracy;
- 10) wydajności pracy;
- 11) wysokości płac, wysokości wypłat z tytułu płac, jak również rodzaju i wysokości świadczeń socjalnych i innych.

2. Zakłady rzemieślnicze składają sprawozdania zawierające informacje o:

- 1) rodzaju uprawianego rzemiosła i formie prawnej przedsiębiorstwa rzemieślniczego;

2) liczbie zatrudnionych pracowników i przepracowanym czasie pracy;

3) wysokości wypłat z tytułu płac;

4) wielkości produkcji, obrotu oraz wartości materiałów i energii zużytych do produkcji;

5) wyposażeniu technicznym.

3. Instrukcja wydana przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustali szczegółowo zakres informacji dla poszczególnych kategorii zakładów oraz dla rodzajów sprawozdań przewidzianych w § 3.

§ 3. 1. Zakłady przemysłowe składają sprawozdania miesięczne, kwartalne i roczne.

2. Zakłady rzemieślnicze składają sprawozdania roczne.

3. Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może ustanowić inne rodzaje sprawozdań.

§ 4. Sprawozdania przesyła się do Głównego Urzędu Statystycznego na formularzach i według instrukcji wydanej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. Instrukcja ta może przewidzieć przesyłanie sprawozdań za pośrednictwem organizacji, do których zakłady należą, oraz sporządzanie i przesyłanie przez te organizacje sprawozdań zbiorczych.

§ 5. 1. Główny Urząd Statystyczny dostarcza formularzy i instrukcji.

2. Koszty sporządzenia i wysyłki formularzy oraz instrukcyj ponosi Główny Urząd Statystyczny.